

TICHELEN, Geo (eigenlijk Georges) van (Antwerpen 6 januari 1894 – Antwerpen 30 september 1970).

Groeide op in een onderwijzersfamilie. Van Tichelen volgde middelbaar onderwijs aan het Koninklijk Atheneum van Antwerpen, waar hij bevriend werd met **Paul van Ostaijen** en in mei 1910 voorzitter werd van de **Vlaamsche Bond**. Hij schreef in het studentenblad *De Goedendag*. Hij ging geneeskunde studeren aan de Gentse universiteit, maar moest zijn opleiding door het uitbreken van de oorlog onderbreken. Zoals vele oud-leerlingen van het atheneum kon hij bij het stadsbestuur van Antwerpen – bij de afdeling onderwijs – aan een baan geraken. Toen in 1916 de Gentse universiteit door de Duitse bezetter werd heropend, hervatte Van Tichelen zijn opleiding geneeskunde. Als voorzitter van het **Nationaal Vlaamsch Studentenverbond** (sinds mei 1916) stelde hij samen met secretaris **Herman Vos** een manifest op om de studenten aan te zetten aan de vernederlandste universiteit te komen studeren. In de **studentenbeweging** aan de vernederlandste Gentse universiteit speelde Van Tichelen een belangrijke rol. In de senaat, het leidend orgaan van het Gentsch Studentencorps **Hou ende Trou**, zetelde hij als abactis (oktober 1916 – maart 1917) en preses (vanaf einde februari 1918). Van maart tot december 1917 was hij ondervoorzitter van de sociëteit **Uylenspieghel**. Van Tichelen nam ook deel aan de activistische politiek in Gent (**activisme**) en werd in 1918 lid van de **Vlaamsch-Nationale Partij**. Enkele maanden na de wapenstilstand in 1918 keerde Van Tichelen naar Antwerpen terug waar hij zich vestigde als handelaar in farmaceutische producten. Tijdens de Tweede Wereldoorlog koos hij opnieuw voor de **collaboratie**. Hij was betrokken bij **Zender Brussel** en hij was hoofdredacteur bij Belgapress, een afdeling van het Deutsches Nachrichtenbüro. Hiervoor werd hij na de oorlog vervolgd en veroordeeld. Hij zat enkele jaren vast in de gevangenis van Turnhout. Na zijn vrijlating leefde hij teruggetrokken en verdiende hij zijn brood met vertaalwerk.

LITERATUUR: D. Vanacker, *Het aktivistisch avontuur*, 1991; – G. Borgers, *Paul van Ostaijen, een documentatie*, 2 dln., 1996.

BERNARD VAN CAUSENBROECK